

1848-02-17

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

J.Th. Lundbye

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
København

Modtagersted:
Gothaab, Helsingør

Omtalte personer:
Karl Francke
Christen Købke
J.Th. Lundbye
P.C. Skovgaard

Arkivplacering:
Mappe 34 nr. 20

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard er lettet over at have fået bekræftet sit venskab med Lundbye. Chresten Købkes død har fået ham til at reflektere over venskab. Se Mappe 34 nr. 19.

TRANSSKRIFTION

Mappe 34 nr. 20

SIT!

Her Dyrmler J:Th: Lundbye

Hos Her Føns paa

Gothaab

betalt ved

Helsingør

17. Febr. 1848

Kjære dyrebare Ven! Tak for Dit Brev! Gud ske Lov at jeg skrev Dig til! Taarene staar mig i Øjnene og jeg ryster over hele mit Legeme af Glæde, jeg er som nyfødt, Du har ikke kjendt mig, Du skal dog vide noget, nu kan jeg tale om hvad jeg ellers ikke kunde. Kjære Lundbye! Der er meget at besvare i Dit Brev, som jeg maae svare paa, der maae nu herske Klarhed og Forstaaelse imellem os, Du har været og maae blive min gode Engel, jeg vil da lettere kunde modstaae Djævelen og hans Anfægtelser, kjære Lundbye jeg faaet nyt Liv, nye Varmer gennemstrømmer mig, jeg havde næsten tabt Troen paa Venskab, paa Kjærlighed, paa Menneskene, ja undertiden svigtede selv Troen paa Gud, – har jeg med alt dette endda seet ud som der i mig var "Havblik" Harmoni" jeg har forekommet mig selv meest at ligne: en gloende Istap, inderst fortæret af en brændende Ild, mens jeg udvendig maatte synes kold og følelesløs, jeg var sandelig syg, jeg haaber jeg er det ikke mere, det har været Gjenstand for min alvorligste Overveielse om jeg skulle flygte, ud af Landet, eller skjule mig i en eller anden Afkrog eller Skov, aabne mig kunde jeg ikke, Du har undret Dig over at jeg ikke vilde skrive Brev, jeg kunde ikke! Først ved at staae ved Købkes Kiste smeltede Hjertet i mig, det foer gennem mig, at naar Døden først var der, var alt forsilde, man maae tale inden Munden forstummer, frygt ikke for Paatrængenhed, det er ikke min Natur, heller aldrig vilde jeg trygle om, hvad ei frivilligt gaves mig, jeg er ogsaa stolt, min Lundbye! Sande Venner maae

-2-

have Lov til at tale frit, der maae ingen Skillemuur være, skulle en Muur behøves for at den ene Ven ikke skulle sidde Laaret af den Anden, hvad var

det for et Venskab?

Du gjør nøie Regnskab for vort indbýrdes Forhold, hvilket jeg er Dig uendelig taknemmelig for, jeg seer jeg nýder en Lýkke jeg aldrig ventede eller haabede, jeg gjorde eller gjør sandelig ingen Fordringer, jeg ventede aldrig Første Plads, jeg ønskede blot en Plads, selv den ringeste kunde jeg tage tiltakke med, naar den blot var sikker, men frivillig maae Pladsen gives, naar den skal kunne bruges, Medlidenhed duer ikke her.

Hvormeget kan der dog ikke ligge skjult, aldeles ukjendt, uden nogen ahner det, det seer jeg nu paa os to, kan ligge skjult, uden at selv den som eier det ahner noget, men som dog kan kaldes til Live ved en varm Solstraale, hvem skulle kunne ahne, der ikke havde Erfaringen for sig, at der kunne fremspringe en Sommer af Vinteren, dette sidste troer vi dog saa sikkert, troede vi blot Alt hvad vi skulle troe saa sikkert!!! Jeg begynder dog nu at troe at Livet ikke er saa flaut og mat som det ogsaa har forekommet mig at være, jeg troer nu paa de varme Solstraaler.

Jeg sidder i min store Stue, mine Fødder ere næsten som Istapper og jeg rýster af Kulde, og dog strømmer en mild Varme igjennem mig, jeg er Foraarsagtig jeg synes alt Godt i mig spirer, Gud lade det

-3-

skýde og bære Frugt, gid ogsaa Liv og Varme gjennemstrømme Dig min kjære Ven, det er det bedste jeg kan ønske, Gud være lovet og Takket for alt hvad han gjør, og hvad han giver os, baade for Sorger og Glæder, jeg takker ham for hans haarde Prøvelser, jeg føler at jeg trænger til Sorg for at være god, Gud styrke mig at jeg ogsaa maae kunne bære Glæde.

Lev vel kjære Ven! Vi sees vel snart, dog brug Din Tid godt, og bring gode Sager hjem. Din hengivne Ven

P.S.

Kjøbenhavn d. 17. Februar 1848.

P.S. Jeg skal besørge Din Commisioner saa godt jeg formaar, Franke har alt sendt Bud efter sit Billede, inden jeg vidste noget derom.

S. T. 4
Hr Dyrmaler J. N. Lundby
hos Hr Fens paa
Solatt } Gothaab
vid
Helsingör

Dyren Hjertned Dem! Tak for det Brev! Gid, Gud
lov at jeg kom dig til! Hvorom staa mig; Gid
og jeg maa se dine fide mit Legeme af Gode, jeg
er som nyfødt, du for idde hjerte mig, du skal
dog vide noget, men da jeg talde om fandt jeg alligevel
idde Lunde. Gid Lunde! Det er muligt at
besvare i det Brev, som jeg maa se som gav, der
maa nu forude Skæfde og Længsel i indvendig or, du for venter
og maa se min gode Fagel, jeg vil da lette Lunde medfor
Hjertned og for Anfægelse, hvor Lunde jeg for fandt mig
lis, nye Lunde gjenindkommer mig, jeg fandt mig selv
Lunde gav Hjertned, gav Hjertned, gav Hjertned gav indde,
Lunde fandt sig selv Lunde gav Gud — for jeg vil all dette
indde for id som det i mig var „færdig“ gjenindkommer mig
for forindkommer mig selv mig at ligne: en glæde Lunde,
indde forindde af en indvendig Lunde, men jeg indvendig maa
Lunde Lunde og Lunde, jeg nu færdig Lunde, jeg fandt jeg id
idde mig, det for indde Hjertned for min indvendig Lunde
om jeg skulle flygte, ind at Lunde, alle Lunde mig: en alle
indde Lunde alle Lunde, Lunde mig Lunde. jeg idde,
du for indde dig var at jeg idde indde Lunde Lunde, jeg Lunde
idde! Lunde ind at Lunde indde Lunde Lunde, jeg Lunde
i mig, det for indde mig, at Lunde indde Lunde Lunde
idde, var alle forindde, men maa Lunde indde Lunde for
Lunde, Lunde idde for Lunde Lunde; Det idde indde
Lunde, Lunde Lunde jeg Lunde om fandt i Lunde Lunde
mig, jeg idde Lunde, men Lunde! Lunde Lunde Lunde

